

בס"ד

שלחן היראה

והוא שלחן ערוך בכל טוב
להלך בעצת רבינו ז"ל

פרשת ויצא

ה'תשע"ב

לתגובות להארות והערות
ולקבלת העלון באימייל שלכם
shulchanhayirah@gmail.com

תמצית הדברים

גירוש ויציאתו של יעקב בלילה לחרן, מהדהדת ומזעזעת כל נפש ישראל בשרשה. מהות הגירוש והריחוק הוא לפתוח השער. שם יעקב מרמו על הנשמות שבעקב שצריך להושיעם ביציאתו לשם, ועל שם הסוף הטוב שלעתיד לבוא שאז תתגלה "גדולתנו ותפארתנו ע"י משיח צדקנו". "בני קדם" הם הנשמות משנים קדמוניות שנפלו לאן שנפלו וכן קדמוניותו של כל אחד ו"כרום הזולות" המכסה על ליבו. עסק יעקב אע"ה הוא לגולל לב האבן מאתנו להשקותנו מים חיים. כבוד הנפש מוכן לצאת בכל יום מהגלות וכבר ביררו הצדיקים את כבודו. רק צריך להלביש לה כסות צחה ולבנה הנמשכת מהכנעת קליפת לבן ע"י תורת השתיקה של הצדיק. סוד הסולם הוא סוד האתערותא דלתתא וצריך כל פעם מחדש לזרוק את השכל ולבחור באמונה ואז שומעת הנפש את קול האמת של הצדיק. בהתעוררות הבחירה צריך להטות כלפי חסד שע"י זה מתעוררות ומאירות הנקודות טובות שמזריחות אור הצדיק להאיר את הדרך. ומתגלה התורת חסד לכבס הלבושים ולהמשיך יראה ושלוש לכל נשמות ישראל. בכח השגתו המופלאה וביטולו וענוותנותו במקום הנורא, זכה יעקב אבינו להוריד שפע מקיפי הכתר אל הגרון ולהמתיק כל הצפיפות והדינים אשר שם עד שיגיע אור השפע אל לב נשמות ישראל לקרוא בגרונו בשם ה' ולספר כל שיחת ליבם לפניו. צריך לשמוח מאד בעת היציאה וההתחלה החדשה כי אח"כ זוכים לכנוס באוהל הצדיק. וכך זכו עשרת הרוגי המלכות להכניע כל פועלי און לנצח. ובראשם עקיבא בן יוסף, הנמשך מיששכר הוא נשמת יעקב בעצמו, הוא שרש השתיקה המבארת כל הקושיות הבאים מהחלל הפנוי ומכניע קליפת לבן הארמי לבושתו לנצח.

רחמנות ואהבת הצדיק אלינו היא עצומה ובכוחה בירר לנו האור העקוד שאין יכול להאיר בזה העולם שאח"כ יוצא בנקודות פרודות שע"י זה נשברות, ונתן לנו את כח ה"ברודים" זוג הנשמות אחת בחברתה בשלום אין קץ עד שמאירה התורה הקדומה המלובשת בכל נפש מישראל. הקב"ה בעצמו מזווג הזווגים מאז בריאת העולם לתקן כל טעויות הבחירה של כל אחד מאתנו שנתנו כח לקליפה ופותח לו פתח לבחור מחדש בטוב ולתקן הכל. וכל זה ע"י התעוררות תורת הצדיק האמת מלמטה להלביש לבושי שבת קודש לכל הנשמות. ועלינו מוטל לנשום הבל נשיקת תורתו הקדושה בכל ליבנו ולהיתפלל עליה במסירות נפש לקיימה. שעל ידי זה יומשך השלום האמיתי היקר מכל ויפתח השער בו יכנוס משיח צדקנו ויגלה אור תפארתנו ב"ב אמן.

הרחבת הביאור

אל תתבלבל, "בחכמה פותח שערים". האמן ובטח בה'. ה' יתברך לא בורא ויוצר ועושה אף דבר פעמיים. הכל חדש והכל לטובה. וכל הטובה מתחלת בחושך וגירוש והסתרה. והכל בשביל פתיחת השער. והוא נפתח למי שבאמת מגיע לו. מי שזכה לבטל רצונו אליו יתברך וללכת בדרכיו האמיצות לבטוח בטובו המסדר ברצונו את הכוכבים ובתבונה משנה עיתים ה' צבא-אות שמו. כי הארת האותיות בהתחדשות האור הנגלל והמתגלה מחדש מתוך החושך, אל הבטל האמיתי אל רצונו, פותחת שערי חכמת השיר ותבונת הגלגלים לשמוע סוד העיבור וההסתרה עד שניכתת השמן הטוב היורד על הזקן וטוב שבת אחים בשלום יחדיו וזקניו יחיו מתים במשענת בטחונם המהולל ויספרו מעשיותיו ברנה, אך עוד חזון למועד.

רבונו של עולם, למה הכל בדיעבד? הברכות בדיעבד, בערמומיות. הממון בדרך לא דרך, השידוכים שבעה מדורי גיהנום, השלום בית בנס מתחדש. למה לא יכול להיות ישר קבוע מרתק מבורך מואר בלי כל התהום הזאת שנפערת בכל פעם מתחת לרגליים. דע אחי שזאת בחי' יעקב ממש. כי שמו הקדוש שנתנה לו תורתנו הרחמנית, יש בו שני בחינות ושניהם אחת בחיבור פלאי שהוא סוד שרש כל היחודים. יעקב על שם העקב, היינו הנשמות הנמוכות המרוחקות והמגורשות, שעליות רצונם לפניו יתברך וכיסופיהם ממקומם בעקב שברגל, מקום שקדושתו מוסתרת בזולות, מעלות ריח מיוחד בכל העולמות. ריח זכרון הרצון הקדום

כל נפשותינו, הנכללות בנפש יעקב הקדושה ההדורה והמפוארת, מזדעזעות לנוכח עוצם הגירוש שחוזר על עצמו בכל פעם בחיינו אנו, ובכלליות התורה בחיי יעקב אבינו ע"ה. הנפש זועקת בכל פעם אל ה', במקרה הטוב, "א-לי א-לי למה עזבתני". ולפעמים, במקרה הפחות טוב, הזעקה הופכת לכעס ומרמור, שוב פעם הגיע הגלות הזאת החשך הפרידה הבדידות. יעקב אבינו מגורש מביתו. מבית אבא, צדיק הדור המופלג, שכל מעשיו לשם שמיים וברכתו מהדהדת בעליונים לנצח. מאמא הצדקת המאירה, המבורכת במעשה ידיה ובתפילתה, מאור השכינה הזורח באוהל. צא, צא מהר לוחשת אמו רוץ אל אחי הרמאי השקרן הנוכל המכשף וגור שם עד שאקרא לך. הצעקתה? - כן. זה אור השכינה זה המעשה שהולך עתה על העולם לגלות ולמשוך את רצונו יתברך, לעשות כלים חדשים, למשוך כל ניצוצות הקדושה המשוועת לתיקון, באור הרצון. "שמע ישראל", אף כי קטון אתה בינתיים, שמע אל הרמזים ולך אחריהם ובטח בה'.

ריבונו של עולם, "בך בטחו אבותינו בטחו ולא בושו. אליך זעקו ונמלטו". מי יכול להבין סתרי ההשגחה "גולל אור מפני חושך וחושך מפני אור". הרי "בדברו מעריב ערבים", מה כל כך הברכה בזה? מה כל כך מתלהבים ומודים ומברכים לו על זה? מה כל כך טוב הענין הזה שבדברו עירב הכל, טוב ורע אור וחושך ושוב פעם אי אפשר להבדיל ולדעת כלום. והארץ שוב "תוהו ובוהו וחשך על פני תהום". תמשיך הלאה אחי

ישראל שנקראת "קדם" על שום שקדמה לעולם, והעיקר ע"י אור וכח התשובה שבה שיכולה להשיב הכל אליו יתברך לזרוק הכל חזרה אל מקום שרשם שניטלו משם למסעיהם אל החכמה הקדומה. "כולם בחכמה עשית" ואתה מחיה את כולם, ועיקר פאר שבח זה החיות, הוא החיות המסותרת בבחי' "איה" הקדום על כל קדומים שהוא שרש אותיות התורה, הנמשכות מהחלל הפנוי בכח האמונה של הצדיקים האמיתיים. שממשיכים בניגון חכמתם שפע חדש לנשמות ישראל בכל עת. שיכולים לגלול האבן מעל לב איש ישראל באשר הוא ולפתוח לו הבאר להשקותו מימיה המפקחים של השכינה לקרבו ולרחצו ולכבס בגדיו לקבל עליות השבת בתוך כל כלל חדות ישראל. ויעקב אבינו ע"ה זכה לברר אחדות האבנים הקדושות בשרש מהותם ולקשרם אליו ועל ידי השגת המראה הנורא הזה שנמשך ממקומו של עולם, יש בידו ובכוחו לשבר לב האבן מעל כל קהל הנשמות האבודות ולקשר אותם אל מילוי חסרונם ואל הדרך ילכו בה בטח.

"לדידי חזי לי אורזילא דבר יומא". כך אמר רבה בר בר חנא. ופירש התנא לרבינו הק' במראה. לי עצמי, כבר חזיתי באור הכבוד שמוכן לצאת מהגלות ומהזולות בכל יום. ולכבוד לבוראו בעליית נפשות ישראל מגלותם באותו היום בו יעמדו רגליו וכו'. ראה שם בתורה י"ד. ויעקב אבינו יצא למסעו לגילוי זה הכבוד של נפשות ישראל להתחיל למשוך אותו ולברר אותו מגזילת לבן. מגזילת קליפת החכמה שעוד לא הגיע זמנה והקליפה קודמת לפרי. "לבן" על שם הסתרת הלובן העליון שאין לו גוון ושם. ולבושתו של זה

והנורא. וממלאות בחיות חדש, רצון ויראת ה' לחיים לכל חי. וכן שמו, על שם העקב והסוף. היינו על שם מה שיהיה לעתיד לבוא בסוף כל הדרך. וההוד ההדר והפאר של עבדי ה' האמיתיים עת לעתיד לבוא יאיר ה' יתברך בעצמו ההבדל בין עובד ה' לאשר לא עבדו.

אל תשכח לעולם אחי יקירי, את שירתו הקסומה, של ר' נתן בן נפתלי הרץ, האומן ומניק לנו בלבנת הוד הדרו, עת רץ ליער באמצע רדיפות אחיו המתנגדים, רדיפות שעלו מעל לראש שאין בהם תבונה והשכל לבן אנוש, שירת תלמידו המובהק של רבינו, באור ההתחזקות השרשית העצומה של שרש נפשותינו שנכללות בנפש הצדיק האמת. עת שר ביער בחום יהודי אמיתי, "גדולתנו ותפארתנו יגלה משיח צדקנו", לחש אותו לעצמך בניגון הידוע ויזלגו הדמעות על לחייך ותחוש את הקרבה וחימום הלב של האמת לאמיתו שבפאר העמוק של נפשות ישראל באשר הם שם, שנכללים יחד בצור מחצבתם.

יעקב אבינו נשא את רגליו "וילך ארצה בני קדם". מה שמקופל בפסוק הזה אי אפשר ללב להשיג עד יעמדו רגליו על הר הזיתים. ר' נתן כותב שהבין משיחתו של רבינו הקדוש שהם, "בני קדם", הם נפשות גבוהות מאד בשרשם שנפלו לארציות שבשפל המדרגה, בחי' העקב הנדרס, בחי' כבוד ה' הסתר דבר, ונקראים "בני קדם" על שם "בנים אתם לה' אלוקים", "בני א-ל חי" בנים לקדמונו של עולם, של יחיד קדמון לכל קדומים. בני תורה, "אבני קדש המשתפכים בחוצות". "בני קדם" על שם התורה שהיא אחד עם הבורא ואחד עם בני

הגזלן הנבל בכישופו המדייני הצורר, שנקרא לו שם במקום כזה.

כי יש מקום שהשתיקה היא כל כך יפה לו, סוד ה' ליראיו, היא היראה הנשלמת ע"י עליית הכבוד לשרשו וממשיכה שלום בעולם. כי לבן הארמי הוא הפך הכסות הקדושה המלוכנת באמת, שנמשכת על איש ישראל מזווג שרש נשמתו שבתורה עם שאר הנשמות, ע"י תורת הצדיק שבענותנותו העצומה מחדש בתורה במקום תחילת המשכחה שאין לה שם עדיין שם. "ולא מצאתי לגוף טוב אלא שתיקה" עד יגיע אליו אור השגת הנשמה, אור קיום תורת צדיק האמת. כי צריך הרבה ליבון וכביסת הבגדים הצואים ממה ש"שכנתי באהלי קידר" ולשכון הרבה באהל הצדיק על מנת לנוח מעוז הגוף. ולזכות לקרוא בשם ולרדוף במחשבתו עד שיפגע במקום שממנו נולדים השמות ולהמשיך משם הכ"ב אותיות המזווגות אור שרש נשמתו שבתורה. ורק שם המנוחה והשלום. וצריך הרבה ביטול ושמירה וענוה. והדרך ארוכה ונסתרת ואפילו ליעקב אבינו היתה נסתרת. עד ששם ליבו פתאום, שעבר על המקום ולא התפלל שם. ומשהתעורר על זה קפצה לו הדרך. אבל לולא ההתעוררות מלמטה, למרות שגם היא היתה בסייעתא דשמיא, אפילו ליעקב אבינו ע"ה לא היו מגלים משמים.

יעקב אבינו ע"ה גילה במראה הסולם סוד האתערותא דלתתא. כי הוא חק נורא מסוד הבחירה ועליו עומד העולם. איך שכל מעשה המכוון באמונת חכמים בעולם הזה מוציא מהעיבור הקדוש אור עליון, להוליד כלים נצחיים לישועת ישראל בעולם הזה, העשוי להתחדש

כבוא היום. הוא גילה את סוד המדרגות ותורת "הירידה היא עצם העליה". כי "מלאכי א-לקים עולים ויורדים בו". רגליו בארץ וראשו בשמיים ועליו ניצב ה'. ה' יתברך ניצב על כל מעשה ומעשה של איש הישראלי ו"לית רעותה טבא דאתאביד". "סולם" הוא גימ' קול, כי בכל מעשה שמעלה נחת רוח לפניו ית' נשמע בתוכו קול עליון. בכל מצוה ומצוה או מעשה שיש בו רצון ה' מתעורר קול התורה הקדומה ומשמיע לאיש ישראל את ניגונו אם רק יטה אזנו לשמוע. ובכל קול כזה הנשמע לפנימיות הלב, יש ירידה המתלווה אליו כדי להעלות ע"י זה את כל הנפשות השייכות לזה הניגון וזקוקות לו כדי להתעורר ולהפכו לדיבור באותיות. כל גילוי כזה הוא ישועה נצחית. וכל גילוי כזה יש ירידה לצורך עליה לפניו. צריך לזרוק את השכל בכל פעם מחדש ולסמוך את עצמו על אמונה בכלל, ואמונת חכמים בפרט. צריך להאמין בעצמו שהוא בן לה' יתברך ובכל הילוך והילוך יש לו תפקיד הנמשך לו מיעקב אבינו לגלות אור מלכות ה' בעולם.

כך עשה יעקב אבינו ע"ה כשראה התגברות הקליפה על עליית השגתו בכח האתערותא דלתתא, שעל ידה קפצה לו הדרך לפגוע במקום, שהוא השגת החלל הפנוי מקומו של עולם, שמשם כל לידת השפע החדש וגם כל הבלבולים שסביבו, מיד "וילן שם". בחי' שינה שאין בה דעת רק אמונה. והוא סוד קריאת שמע שעל המיטה. כי צריך לזרוק את השכל ולדבוק באמונה בבורא יתברך שמו. וזה "מה נורא המקום" כי עיקר הבטחון האמיתי בה' שהוא יופי תואר האמונה הוא ע"י עליית היראה אל שרשה שבדעת, לדעת כי ה'

מכבס כל הכתמים, ונעשה שלום בין איש לאישתו, בין נפש ופעולתה בעולם הזה. ונפתחים נפשות ישראל להתפלל לה' באמת בכח הרב האמת ותורתו, שעל ידי זה נעשה שלום הכללי בכל העולמות ועולין הרגלין מן השוק. מהדבור הזול והרמאי שמסלף האמת בשביל תאוות ממון שכוללת כל העבודות זרות, והאלוהים האחרים שבחמדת יופי הנשים, ומכניעים היראה והשלום את הלשון הרע ומלבשים לנפש ישראל לובן הציצית ותכליתה שהיא דיבורי שבח הצדיקים ופאר פעולתם.

ובכח כל ההשגה המופלאה הזאת יצא יעקב אבינו לדרך להמשיך האור העליון הזה ולהורידו ולצמצמו שיהיה נכנס בלב השומעים המטים אזנם לדבר הצדיק, הכמהים לתיקון נפשם להיות ראויים לעבודת הבורא. כי צריך להמשיך זה ההקף הרחב והנורא שאין לו כלל זמן ומקום בעולם ולהורידו לתוך הזמן והמקום. וכל זה השיג ע"י "ויפגע במקום" שהוא בחי' הכתר. בחי' "ברוך כבוד ה' ממקומו" הוא מקום כתר כמובא בתורה כ"ד. ששם בבחי' "מטי ולא מטי" נוגע ולא נוגע, ושם מאיר רצון ה' איך לעובדו באמת.

ו"ברוך שם כבודו לעולם" מה שנתן בחסדו לצדיקי האמת להשיג את שמו שהיא תורתו שהוא רצונו. וכל זה ההקף הוא ככתר ועטרה סביב הראש והמוחין שבפנימיותו. וצריך להוריד אותו אל הלב. בבחי' "וידעת היום והשבות אל לבבך". ובין הלב לראש יש מקום צר הוא הגרון. ואז נלחצים שם כל האורות המקיפים הקדושים הללו. ומתוך הצפיפות והלחץ מתברר הרצון האמיתי של הבורא מי יהיה

הוא הא-לקים אין עוד מלבדו ופעולתו אמת ויציב ותמיד לטובה, ועיקר הידיעה שמשם, היא שאין יודעים כלל וההסתרה היא הגילוי. כי הירידה היא עצם העליה והחידוש הוא האור הקדום והעתיק שכבר היה ועוד יהיה המחזיר הכל אל השרש.

ומיד כשהתעורר והתפעל והודה, השכים ופתח בנדורים וצדקות. כי צריך להטות כלפי חסד וצדקה המאירים את הנקודות טובות בפועל. ובפרט בשעת קימת חצות ושבירת השינה. שאז בלילה הוא הזמן להכניע המדמה ע"י הנקודות טובות המזכירות עולם הנצחי והניצוץ האלוקי הטמון בלב ומפענחות רזים ורמזים. כמובא בתורה נ"ד. "צדק יקראהו לרגלו" היינו הצדקה קוראת לרגלין לעלות ולצאת מאחיזת הקליפה וההסתרה ולכנוס בתוך הדיבור הקדוש והמנהיג האמיתי של הנפש. להאיר לה הדרך האמיתית בעולם הזה ולהכניע הרע עין באור האמונה עד שתתנוצץ הענוה האמיתית שבלב. ויתגלו הנקודות טובות של עצמו ושל כל איש ישראל, להאיר באמת ממש את החושך ולגלות את האור הזורח מעולם ועד עולם של צדיק האמת.

וצריך בהתעוררות השינה, לעורר התורת חסד להוציא המעיינות חוצה לקרב נפשות הרחוקים להעלות הכבוד מהזילות ולהמשיך השמן הקדוש והאור של חנוכה. להאיר בכל פתחי לבבות ישראל את אור בית המקדש שהוא הדעת הנ"ל שה' הוא הא-לקים. ואת אור השמן משחת קודש המושח כל הכלים לקבל אור אבן השתיה המכנעת את אבן ערלת הלב. אור שלימות היראה שאין בה מחסור ומום, הראויה להקריב ולעבוד, המביאה שלום בין הגוף לנפש. בזו העת האור

ראשון ומי אחרון ונהיה זמן ומקום הנמשכים מהראשון והאחרון. לכן אחי יקירי קרא לו בכל גרונוך צעק אליו ולחש לו וכוון ליבך אליו יתברך ובפרט בשעה זו של חצות כי ע"י יציאת הדיבור משם אפילו מעט שבמעט כל תיבה ותיבה שמתבררת נמשך בה הרצון של עכשיו כהיום הזה. מקושר אל הרצון העתיק והקדום שנתגלה לאבותינו. וכן בכל עת ובכל זמן. רק שיש זמן מסוגל יותר כפי שגילתה לנו כאן התורה. וע"י זה מתבררת קדושתנו ותפארתנו לצאת ולהתגלות ולפעול בעולם.

רק שבשעת הלחץ והקטנות יונקים שם הדינים והשתלשלותם. ולשם הלך יעקב אבינו, ל"חרן". היינו חרון האף המשתלשל שם מהלחץ והקטנות שבירידת האורות בגרון. להמתיקם ולהוציא אורם מיד גוזליהם בעלי הדינים. כי ע"י שמירתו את צאן לבן עורר בחי' צא-נון. כי השמירה היא גבורה דקדושה כמו שאמר יעקב ללבן בחורף אכלני הקור ובלילה לא ישנתי בחי' קימת חצות ושבירת השינה ועמידה בלחץ ההסתרות וקור הכפירות המאיימות בקושיות החלל הפנוי. וע"י השמירה השלים האמונה והיראה עד שעורר אור התבונה להמשיך מחמישים שעריה שכל חדש בארץ. בבחי' שער הנון. ובירר הממון הקדוש שבצאן לבן בחי' "נון צא מלבן" שהיא הבינה הנולדת מהחכמה ומולידה את אותיות התורה את נשמות ישראל.

וזה בחי' "שמח זבולון בצאתך" כי זבולון הוא בחי' הכתר, כמובא באר"י בשער הפסוקים, ובשמו מתברר בירור אור הכתר. והוא בחי' זבול היכל שבו ספון וטמון היראה והאהבה הקדושה שבמשא

ומתן באמונה בחי' שמירה וזכירה, שזה האוצר הספון הוא בחי' "ספינתא" בחי' "אוניה בלב ים". ב"לב" דוקא בחי' שמחת הלב שצריך כדי לעמוד בתהליך הפשרת השלגים שבהמשכת אורות הכתר, שמוצאים בחיצוניות ומכניסים אל הפנימיות אל הבית אל ההיכל. ועוד אח"כ צריך גם שלום בית כי החיצוני והפנימי צריכים להסתדר יחד וכל אחד יש לו את יתרונו. ורק אח"כ "ויששכר באהליך", בחי' יודעי בינה לעיתים בחי' "בתבונה משנה עתים". בחי' העת הטובה של לעתיד בחי' "יש שכר לפעולתך". כי השכר הוא בסוף וצריך לעבור בהרבה הפלגות ים כדי לכנוס ב"אהליך" הוא אוהל הצדיק שזכה לאור הבינה בשלמות. ויששכר הוא דוקא מכל הבנים בחי' יעקב בעצמו, כמובא שם באר"י ובו נרמז נשמת ר' עקיבא שיש בו אותיות יעקב ובינת כתרי האותיות בחי' "יודעי בינה הנ"ל. והראה במעשיו גודל השגתו שיש באמת שכר. עד שכל חייו השתוקק למסור נפשו בחי' "בכל נפשך". כי השכר הוא לא לעצמו אלא בחי' "נפש יעקב" הנכללת באחד, שהנשמות שנסתרו עם כל הכבוד המסותר בהם זוכים לכלים וללבושים ע"י מסירות נפשו ועותנותו של הצדיק המחדש התורה מתחילתה. ואור כבודם מתגלה מאין ליש. ועליו, ר' עקיבא בן יוסף, נאמר למשה רבינו "שתוק כך עלה במחשבה" בחי' השתיקה הנ"ל המנצחת את לבן הארמי שיצא שמו בתורה במקום שהשתיקה יפה לו לבושתו. שגדילה זו הבושה עוד ועוד עם פרסום שמם ועבודתם של עשרת הרוגי המלכות העונים על כל הקושיות בשתיקת הדביקות ומכניעים כל הקליפות. (כמובא

אחת יש לה את מקומה וצורתה. עיין בפירוש רש"י שם בחומש.

זוה האור המתקן שמחבר הכל להיות כלי אחד שיזכו כל הפעולות המשתנות להכלל מחדש באחד ולהמשיך אורו לשלום אין קץ ורינה ותודה. וע"י תודה ושמחת העבודה המונחת לפניך תזכה למוצאו. ועיקר העבודה להאיר האור הזה, הוא להתחיל כל פעם מחדש. כאילו מעולם לא עבד את ה' כי באמת החידוש שבכל רגע הוא עצום וכלפיו נחשב הכל כלא התחיל כלל. רק צריך לשלם את המחיר של עזיבת התפיסה שבכבוד המדומה ותאוות הממון והאחיזה הגשמית וכל זה בכח הביטחון שה' באמת איתך ורוצה את עבודתך ו"עליך אמרתי האש שלי תוקד עד שמשיח יבוא". כי זה שייך לכל אחד. והוא עיקר אמונת החכמים הנדרשת כדי להיות שותף בתיקון הנצחי.

כי באמת בכל נקודה ונקודה מאור הנקודים שנשבר יש אור קדום ומופלא. וכמו כן בכל איש ישראל באשר הוא והיכן שהוא מונח. וצריך להוציא האור הזה ממה שכיסה אותו אחרי השבירה. כי האור השבור והנפרד נשבה בשבי הקליפות כי הם עשויים תמיד מבורות וכלים נשברים שאין בהם ממש. כי אין בהם "דברי שלום ואמת" ו"דורש טוב לכל אחיו". וצריך לחזור שנית אל הנקודות הקדושות האלה ולעמוד שם בלחץ הכפירות והבלבולים ולהחזיק מעמד בכח הצדיק האמת שכבר עבר מעבר לכל הצדדים וזכה להשלים דעתו וכבר זכה לשבת קדשו, והוא טוב לגמרי ומאציל ומשפיע בטובו לכל הבוחרים בטוב.

בשער הכוונות על "א-ל נקמות ה'" שב"הודו" לפני פסוקי דזמרה, ומובא בתורה כ"ה אות ד' בתחילתה).

כי העבודה הנוראה והמופלאה של יעקב אבינו שנעשתה בכזאת עניות ופשיטות משתוקקת להאיר בתוך ליבנו מתוך פסוקי התורה את אהבת הצדיקים אלינו ורחמנותם ומסירות נפשם לחיותינו באור החיים באור פני ה' יתברך. כי האור הנ"ל אור הכתר, בתחילתו יוצא עקוד. בחי' צאן לבן העקודים ובחי' אור העקודים המובא בתחילת עץ החיים לאר"י, שהאור הוא עקוד וקשור בידי ורגליו, ובצאן העקוד היה כעין קו מקיף על הידיים והרגליים, כי עדיין אין לו יכולת לפעול בעולם מפאת גודלו ורוחבו ועוד צריך לעבור צמצום עמוק.

ואח"כ יורד אור הנקודים שהם נקודות נקודות ויש בהם צמצום, אלא שבהם דווקא היתה שבירת הכלים, כמו באר"י זי"ע, כי הם כל הגוונים היוצאים מן האור שהיה עקוד, רק כל אחד תפוס בתוך הנקודה שלו ולא מתחבר עם נקודת חברו ואין אז כלליות הגוונים באחד שזה דין קשה וצרה, כמו בא בתורה ב' תניינא, בחינת הדינים הנתפסים בצפיפות לחץ הגרון. ואז ע"י הפירוד של הנקודות נמשך כעין פירוד מהשרש העליון ומזה נמשכת השבירה כי אין בכח אף אחד נפרד לקבל אור העליון וכל אחד נשבר בעצמו וחוזר החשך והגירוש וההפרד.

אך כל זה לשעתו בלבד. כי יש אור המתקן הכל ומחדש בטובו בכל יום את המעשה המופלא שעשה ה' בארץ. וזה האור רמוז בענין ה"ברודים". כי ברודים פירושו שיש קו לבן מקיף ויש חברבורות שנכנסות אחת בשניה ואף על פי כן כל

והיבום, והבן לעומק איך רבינו אמר בשיחתו הק' שמקום ציונו הקדוש הוא כמו מצוות יבום ועושה שריון שאי אפשר לנצחו וכו'), הם בחי' הבחירה שכל אחד מישראל, בחר עוד לפני שבא בעולם הזה, לבוא דווקא בצורה הזאת. ובחר את עצמו שם כדי שיוכל לתקן כאן. (בחי' "השמים והארץ וכל צבאם" שאמרו חז"ל שבחרו את צביונם וה' הסכים עמם. וכך גם נעשה עם הנפש המתגלגלת לפני שבאה בזה העולם כי כל נפש שנכנסת בעולם היא בחי' בריאת העולם כמובא בתורה ה' תניינא באות ג' שכל המשכת רוחניות לגוף הוא בחי' בריאה), וצריך לתקן את כל הטעויות של כל אחד שעשה בעולם הזה ומה שנעשה מזה והכח שהוא נותן כל פעם מחדש לשבירה ולקליפות הניזונים ממנה.

וצריך לקיים הנפשות באופן כזה שעל ידי שהקב"ה עוסק כל יום בשלוש השעות הראשונות של הבוקר בתורת חסד, הוא מזווג באותיות התורה את נשמות ישראל להאיר מחדש מפנימיותם, וע"י זה יכולים להרים את כבודו מהזולת, היינו להוציא ולעורר הניצוצות קדש ולהזכיר להם את ביתם הנעים ושרשם הקדוש ולהכניע בעניות את הקליפה הגאה ששובה אותם. וכל זה בכח האתערותא דלתתא של הצדיק האמת המטה כלפי חסד ועוסק בתורת חסד בעניותו הגדולה והאמיתית להוציא מעיינותיו חוצה אל בני קדם הנ"ל "להוציא יקר מזולל" לגלול האבן מעל הלב ולכבס בגדים צואים ולהלביש כסות מכובדת לכל נשמה ונשמה לקבל שבת קודש בחדווה שאז עולים הרגלין מן הקליפה ואז התפילה בכוונה. (כמובא כל

וצריך הרבה להתפלל לפני ה' יתברך שיחמול וירחם ויושיע לנו כל אחד ואחד לבחור בטוב. וראוי ומקובל מאד לפניו יתברך התפילה על זה. וצריך הרבה צדקה ותורת חסד ללמוד ולהכלל בה. ללמד זכות ולהקטין את עצמו לפני כל נפש ישראל מפאת כבוד המקום שהיא נושאת בתוכה. ותבין ממילא שזה ענין "ארץ בני קדם". וכל אחד מאתנו בנפשו הדבר. ובכל דבר בעולם יש בחינה כזאת כי העולם נברא בשביל לתקן. וע"י המיעוט הנעשה באמונה יאיר ה' עינינו כל אחד ואחד מאיתנו לחזות הנועם ה' ולבקר בהיכלו לנצח.

וזה שמביא המדרש רבה בפרשה זו וביאור המדרש בשער הליקוטים לאר"י ז"ל על פרשה זו, שמטרוניתה אחת שאלה את ר' יוסי בר חלפתא, מה הקב"ה עושה לאחר שברא העולם בששה ימים. וענה לה יושב ומזווג זיווגים. ומובא באר"י הנ"ל שהכוונה לזיווג שני שקשה מאד כידוע. הן לעשות השידוך והן לחיות אותו בשלום בית. וזה לענינינו, כי האור המתקן שאחרי השבירה הוא בבחי' זווג שני, וכל מעשהו של הקב"ה בענין העולם הזה, אחרי שברא הכל בששה ימים המקיימים הכל, שהם בחי' זווג ראשון, הוא לזווג אלה הזווגים השניים, הנעשים ע"י הבחירה של כל נפש מישראל, ומתוך שיש בחירה חייב להיות גם האפשרות של בחירה בלא טוב, כי הזווג ראשון אין בו כל כך בחירה כי מכריזים עליו לפני שנולד. וראה עומק ויקר חשיבות הבחירה אצלו יתברך.

אבל הזווגים השניים שהם כל תורת גלגולי הנשמות, (המובאים בזוהר פרשת משפטים ושם מובא ענין הזווג שני

זה בתורה י"ד הנ"ל עיין שם ומצא נוחם (לנפשך).

ועלינו גפרורים שרופים, מוטלת חובת היום כפי שציוה לנו ר' נתן אחינו הגדול והתם, ללמוד ולעסוק ולפשפש ולמשמש ולהוציא הריח הטוב והאור הזך שבתורת רבינו הקדוש. כי תורתו הקדושה היא בחי' המקלות שהציב יעקב אבינו בשקתות המים. כי מובא בתורה א' שיש בתורה מקלות ושמות שמוציאים את האדם מרוח שטות ושגעון. ועיקר השגעון הוא המחלוקת והלשון הרע. וע"י תורת הצדיק שהיא בחי' מקל היינו שיש לה כוח אש קודש לקלות ולשרוף הרע, וכח משפטי האמת שבה מלהבים אש לב הישראל לכלות ולשרוף זדון ורוע הלב המחפה על הנקודה הטובה הפנימית עד שתתגלה ותאיר לכל אחד את דרך התשובה. ועל ידי זה שעוסקים בה מעוררים כח הצדיק וממשיכים מי תורתו לכבס הבגדים והלבושים המטונפים ולהלביש הנפש מחלצות נאות.

וזה "מחשוף הלבן" שגילה יעקב אבינו במקל לח ולוץ. כי יעקב אבינו עליו השלום זכה לאור הנשיקין כמובא בזוהר פקודי ומובא אצלנו בתורה י"ב. היינו שיש רוח עליונה מאד שלא יכולים להוריד אותה לעולם הזה כמו שהיא. כי אין היא סובלת זה העולם ברוחניותה ודקותה. וע"י שיש צדיק שבזמן חיות גופו זכה לכנוס ברוח התחתונה בשכל התחתון עד שנתאחד גופו בשלום גדול ברוח התורה ויש לו כח כזה להמתיק הדין בכח זה השלום שלא מקטרגים עליו בהיכלות המובאים שם בזוהר פקודי, וגם עם ח"ו מקטרגים יש לו מגינים. ועולה עד היכל הרצון הוא ההיכל השישי. ואז הרוח

העליונה מנשבת מלמעלה אל היכל הרצון שהוא ההיכל שיכול לקבלה ונדבקה בנשיקות פיהו של הצדיק האומר תורה מפיה. וכך נמשכים דברי תורה אמיתיים נצחיים מפי הצדיקי אמת. וזוכים בני ישראל הפשוטים להכניס בפיהם תורת קודש מעולמות עליונים אין קץ ואין תכלית שמספרת זו הרוח העליונה עם אהוב ליבה "פה אל פה אדבר בו". וכל דיבורי תורת הצדיק הם זה ההבל פה הקדוש. ועכשיו אחי יקירי עמוד והתבונן וכמו שאומר ר' נתן תסתמרנה שערות ראשך ותעצר רגע נשימתך יותר מכל עצירות הנשימה של הרשעים עת תחזה נפשך בעוצם קדושת אמירת תורת הצדיק בפוך. אמור והקשב לעצמך ואמור עוד. להבת אש הבל רבינו הקדוש מנשבת בתוך פיך. אשריך אחי אשריך.

וגדולה מזו היא התפילה על תורת הצדיק. כי אחרי נישוב רוחו בליבך ואחרי הכנעת ההתנגדות שזכית. ישאר בליבך מקום עניו מאד. ומשם תראה שפלותך וריחוקך גירושך והתנוצצות העבר הקדום השייך לך הדרוש תיקון. וכמוך היתה לאה אימנו. שהיתה צריכה לתקן את חוה השניה זו שנטמאה בלשון הנחש. והיתה צריכה לאה להימסר לעשו הרשע שבו מתלבש הס"מ שהיה בעלה של זו חוה השניה שנתלבשה בה הפלוגית הידועה. כמובא כל זה בשער הפסוקים והליקוטים לאר"י הקדוש. וריככה לאה את עיניה בדמעות להינצל מגורלה המר. והיא בחי' התפילה על תורת הצדיק במסירות נפש. גם שעדיין לא נזדכך ועוד לא ראוי רק מתמרמר על גורלו. ומתחנן לה' יתברך להשכיל ולהבין ולהיכלל ולקיים בכל לב תורת הצדיק האמת ודיבוריו החיים.

ובפרט אמר רבינו אם מתפללים כסדר התורה (ישר או הפוך, כי גם בהבנה צריך להבין ישר והפוך כידוע משיחתו וכן בתפילה כי היא עיקר ההבנה התלויה בלב, וכן אם מליצים לפניו יתברך מליצה קדושה על אחד המושגים הקדושים או הנושא או צירופי מיליו הנוראים לזכות להבינם ולקיימם), והבטיח שאז נעשה נחת רוח לפני ה' יתברך שעוד לא היה מעולם. וע"י זה נעשה התיקון והשלום שבכל העולמות. קום ועמוד והישבע בנפשך לנצח, בכח התעוררתו של יעקב אבינו, כי רוצה אתה בכל מאודך, על אף כל חלקי ליבך וגופך המתנגדים עליך, לדבוק בצדיק האמת ותורתו ולהיות נמנע על ישיבתו הקדושה לנצח. (והיו שנהגו באמת להישבע על ספר תורה שיבואו אחרי פטירתם לישיבתו של מעלה ויש אומרים שמועיל מאד זו השבועה).

וזה השלום יקר מאד לפניו יתברך. (ה' יזכנו לעוררו על ידי הדלקת נרות החנוכה הבא עלינו לטובה. כמובא שם בתורה י"ד שעל ידי מצוות הדלקת הנרות ממשיכים כל התיקונים הנ"ל וראה התפילה על זה בליקוטי תפילות). כי השלום אפילו בבית הצדיק הוא נס. כמובא בשיחות הר"ן שאפילו בבית

הצדיק יש מחלוקת שנובעת ממחלוקת האחים על יוסף. ובאמת אח"כ ירדו למצרים למיצר הגרון להוציא המחלוקת משם ולהרחיב הלב באור תורת משה. ובשמותם הקדושים רמוזים מ"ט אותיות שהם כלים לשער החמישים, כמובא בתורה ע"ג תניינא, וכלל אותם דוד מלך ישראל בתפילותיו על קיום תורת משה, הם התהילים הקדושים, הם התפילה על התורה שמתפללים התלמידים לשוב בתשובה ולהכלל ברב האמת, ובכח התעוררותם לתפילה ולתשובה באמת, באה שרש התורה שבע"פ היפת תואר ומראה, אם יוסף הצדיק שרש השלום, היא רחל אימנו הקדושה ונותנת לכל תלמיד ותלמיד את הסימנים הפרטיים שלו, כמו שנתנה אז ללאה, וכך תעשה תמיד עד בוא משיח צדקנו. וראה גדולת ההולך בדרך זו ושים לבך לתורתנו הקדושה האמת. כי שלמה המלך היה חכם מכל האדם. ובנה את הבית. אבל לא נפתח לו השער. על אף חכמתו הקדושה. רק ע"י הזכרת זכות אביו דוד מלכא משיחא רוח תפילת ישראל לקיום התורה המחיה כל השבורי לב. ה' יעזרנו לדבוק בדרכיו ויפתח בליבנו כל שערי הקדושים ב"ב אמן.